

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

6 ויחמא מג. וש"ן. 7 כרייתוה סה. 8 אחר 9 פקד יכו. 10 לטון דאי"י ממוכס ויש להביא לחמיו במקום דאי"י. 11 ש"ס. 12 ויחמא סה. 13 וי"ל אלף כהן.

תורה אור השלם

1. כל הנגע בנת בנפש האדם אשר ימות ולא יחזקא את משכנו יי טמא ונכרתה הנפש ההוא מישראל כי מי נדה לא ורק עליו טמא יהיה עוד טמאנו בו: במדבר יט ג
2. או כי יגע בטמא אדם לכל טמאנו אשר יטמא בה ועלם ממנו חרוב דע ואשם: ויקרא ג
3. וכפר על הקדש מטמא בני ישראל ומפשיעיהם לכה חטאתם וכן ישנה לאהרן מועד השכן אתם בתוך טמאיהם: ויקרא טו ז
4. ואני אתן את פני באיש ההוא והכרתיו אתו מקרב עמו כי מורעו נתן למלך למען טמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי: ויקרא כ ג
5. ושומרם את משמרתו לבלתי עשות מחקות התועבה אשר נעשו לפניהם ולא חטאתם בהם אני יי אלהיכם: ויקרא יח ל
6. ולא תטמא את הארץ אשר אתם יושבים בה אשר אני שכן בתוכם כי אני יי שכן בתוך בני ישראל: במדבר לה לד

7. ויחמא מג. וש"ן. 8 כרייתוה סה. 9 פקד יכו. 10 לטון דאי"י ממוכס ויש להביא לחמיו במקום דאי"י. 11 ש"ס. 12 ויחמא סה. 13 וי"ל אלף כהן.

הנהרות הב"ח

א) תוספות ד"ה אי וכו' למכפר על עבירות ידועות ומנוה וכו' כדדקין ביה חס. ג"כ כ"י תמא בהם אני יי אלהיכם: ויקרא יח ל

מוסף רש"י

מה פשעים שאינם בני קרבן. לפשעים אינו מדין שומר דביתו וכן הוא אומר (מ"ב ג) מן מלא פשע כי (כרייתוה סה).

וכתיב החס. בטומאת מקדש כפרת פרה אדומה: **זה למא לי.** למעוטי תרומה דמאיכא תיתי לחיובא דמתי לא אחיא שכן כרת: לרבות נבלת עוף טהור. המטמאה בזית הצליעה שטם אלכלה ונכנס למקדש חייב: משום דמיעוטא הוא דייפר. מיעוט זה לרבות דמפרש ואזיל ואיתרביא זיה

נבלת עוף טהור ע"י מיעוט אחר מיעוט: **כפיז או כי יגע.** בטומאת אדם צולה ויוד כתיב: **דלאו בר נגיעה.** שאינו מטמא בנגיעה אללא בזית הצליעה על ידי אכילה כדכתיב (ויקרא ז) אשר תאכל נבלה וטרפה וכנס בגדיו ומוקמין לה צנבלת עוף טהור כמורת כהנים וזמירין חס יכול טמא צנבע ת"ל לטמאה זה אין לך אללא האמור זה שאין לה טומאה אללא אכילתה: **וכפר על הקדש.** ששעיר הנעשה בפנים כתיב כחמרי מות: **מטומאות ואל כל טומאות.** והואיל ולא פירש לך על איזו מהם לא מסרן אללא לחמיו לפיכך על איזו מסרן לא ולמד צננין א"כ: **מה מנינו שחלק כו'.** כלומר איזו טומאה מנינו חלוקה במקום אחר טומאת מקדש וקדשיו ולקמן [ת.מ.] מפשע זה היכא: **אף כאן.** שחלק להיות כפירה ואין שאר טומאות עמה דע שטומאת מקדש וקדשיו הכתוב מדבר: **אף כאן בטומאת מקדש וקדשיו גרסינן ואל גרסינן נחלוך: מקומו הוא מוכרע.** אין אהה נריך להכריעו ממקום אחר כי זו עלמא הכריע הכתוב שאינו מדבר אללא בטומאת מקדש וקדשיו: **יכול על כל טומאה שנקדש.** זין שיש זה ידיעה זין שאין זה ידיעה: **מה פשעים שאינ בני קרבן.** שאין פשע אללא מויד: **אלה פשעים שאינ בני קרבן.** יאל שיש זה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם בינתיים שהיא בת קרבן: **ומנין לשיש זה ידיעה כחמלה כו'.** ולא לשאין זה ידיעה בתחלה א"ע"פ שאף היא אינה בת קרבן: **לכל חטאתם.** הראוי לנבא לכלל חטאתם יאלה שאין זה ידיעה בתחלה שאינה צאה לכלל חטאת עוד לעולם: הכי גרסינן חייבי חטאות: **חייבי חטאות כמשמע.** ולא גרסינן כל חייבי חטאות: **הראוי לנבא לכלל חטאות כמשמע.** הראוי לנבא לכלל חטאות כמשמע: **כבר מפרש קרבן כפרת שלח לך (במדבר טו): כבוד ולא אחרו ביה.** ואינו נהרג בלא התראה כדאמר' כסנהדרין כפרק היו בזוקין (דף מה). **ולא אחידע ליה.** סלקא דעתך דאמינא לתלי ליה להגן מן הסורין עד שיודע לו: **אי**

ואינטיין ג"ש לפוקי תרומה וז"ת אמאי אינטיין ג"ש דרבי כיון לדיעין מקדש מג"ש טומאה נייל קודש מדאיתקש למקדש וליכא למימר תרומה נמי דלמר קרא זה ולא בתרומה דהשתא ליכא למיפרך ואימא זה ולא קודש הואיל וקודש הוא כרת כמו מקדש

אבל תרומה לא דמי למקדש וי"ל דאינטיין ג"ש לאייתורי זה לרבות נבלת עוף טהור דלמעט תרומה לא אינטיין דמאיכא תיתי דמאיכא קודש לא אחי מדאינטיין ג"ש דרבי אבל אי לאו ג"ש דרבי לא היה מרבינן נבלת עוף אללא אדרבה היה ממשטיין ליה מתי יגע וזה אמת למעוטי תרומה ומיהו תימה למא לי ג"ש דרבי תיפוק מג"ש דטומאה דלענין קודש נמי דרשינן ליה כפרק בתרא למכות (דף ד): **יש יי בענין קודש טומאה ג' טומאות.** אחתי איכא טובא כגון אוכל תרומה בטומא' וטמא ששימש אללא נקט הני לרבותא דיש להביא א"ע"פ שכן שמורות וזי ממשע להו ממשע נמי אחריני א"כ נקט הני א"ע"ג דלאו טומאה ממש נינהו אללא בלשון טומאה נכתבו וז"ת אין יכפר על כולן הא אמר לקמן (דף ה): כפרה ואלה תכפר ואינו מכפר ב' כפרות ולית למימר דה"ק יש להביא אמת מג' טומאות ודא"כ אמאי אינטיין מטומאה ולא כל טומאה דלא מכפר אללא אמת תיפוק ליה מאמת דדרשינן מיניה לקמן דאינו מכפר ב' כפרות וע"כ אית לן לאוקמה בטומאת מקדש וקדשיו לפי שחלק הכתוב וי"ל דלא חייב ב' כפרות אללא כשמכפר מה שקרבן אחר מכפר וכן משמע לשון הקונטרס לקמן מדע דלא מכפר על הקודש ועל המקדש והא מיקרי ב' כפרות כיון שאין קרבן אחר מכפר כענין זה: **בע"ז** הוא אומר למען טמא את פקדשי. פירוש קדושת שמי והאי קרא צמולך כתיב וקסבר האי תנא מולך היינו ע"ז ופלוגתא היא כפרק ארבע מימות (סנהדרין ד' סד): **וכפר ע"ה הקדש.** א"ע"ג דבמקדש מיירי כדמוכח לקמן בשמעתין מ"מ מדאפקיה רחמנא בלשון קודש שמעינן טומאת קודש ומדאיתקש ליכא למימר דאס כן תרומה נמי: **אי** בשוגג בר קרבן הוא. הכא אחי ספיר דפשעיה ליה דלא מכפר אבר קרבן כדדרשינן כסיפא דברייתא חטאים דומיא דפשעים דלאו בני קרבן אבל לקמן דפריך אסיפא דברייתא גופה דקמיני יכול על כל טומאה של קודש וכו' האי בר קרבן הוא משמע דבלאו הך דרשה דחטאים דומיא דפשעים פשיטא ליה דלא מכפר אבר קרבן ונראה דפשעיה ליה משום

דאחי מולך וחומר ששעיר המשתלח למכפר על (א) כמה עבירות ומרובה כפרתו א"פ"ה אינו מכפר אבר קרבן כדדרשינן ביה התם חטאים דומיא דפשעים וכו' אבר קטלה ואבר מלקות דלא מכפר כדמוכח חס דאמר חייבי מלקות שעבר עליהן יום הכפורים חייבין ופריך פשיטא מ"ש מחייבי חטאות ואשמות ודאין וז"ת ונוקי כגון דאחייע ליה סמוך לשקיעת החמה וי"ל דהאי (ב) נמי נפקא לן מסיפא דברייתא דלא תלי ליה: **במזיד** וז"א אחרו ביה. ואם תאמר והא לא אחיא לכלל חטאת וי"ל דהשתא דמוקי במזיד לא הוי חטאים אללא פשעים ונפשעים לא בעינן דאחיא לכלל חטאת דכולהו לאו בני חטאת נינהו אבל גבי פשיכות דמים קשיא דמוקי ליה בשוגג ולא אחידע ליה והא לא אחי לכלל חטאת ואין לומר הואיל ואחי לכלל גלות אחי לכלל חטאת קרינא ביה דהא מוקי להו נמי צהנך דלאו בני גלות נינהו ויש לומר אף על גב דלא אחי לכלל חטאת אין לחוש כיון דחלי נמי אטומאות מקדש וקדשיו דאחי לכלל חטאת וכן משמע לקמן דפריך ויכפר פנימי אדרייה ואדחיוון וא"ע"ג דכפרת חיוון לא אחי לכלל חטאת וא"ת והיאך אפשר במזיד והא לא משכחת ביה כפרת חיוון דהיינו אין זה יש זה וי"ל דאין לחוש דמוקמא כפרת חיוון אטומאת מקדש וקדשיו גרידא וא"ת והיכי מלי לאוקמה במזיד ולא אחרו ביה הלא בגדי כהונה מכפרין על אלו ג' עבירות א"אפוד על ע"ז כחות דמים ומנכסם על גילוי עריות וי"ל דנעי למימר ששעיר הפנימי יכפר עמהם וזה בלא זה לא יועיל וא"ע"ג דלקמן פריך ויכפר פנימי אדרייה ואדחיוון ולא בעי למיפרך ויכפרו תריוהו אחד דשתי קרבנות ודאי אין קברא שצינאו לכפר על דבר אחד אבל זה אפשר דבגדי כהונה יכפרו עס קרבן דבר אחד: **בשוגג** וז"א אחידע ליה. ואם תאמר והמקשה מה היה סבור דהא כי מוקמין ליה בטומאת מקדש וקודש אחייבי נמי בשוגג ולא אחידע ליה דהיכא דאחייע ליה בר קרבן הוא ויש לומר דמטומאת מקדש וקדשיו אחי שפיר דאיכא לאוקמה במזיד ואפילו אחרו ביה ליתכא כרת ומשום הכי פריך טפי אהנך ג' טומאות דאיכא למיפרך זין בשוגג זין במזיד אבל קשיא דלטומאת מקדש וקדשיו נמי איכא למיפרך אמודי אי במזיד בר מלקות הוא דחייבי כרימות שלקו נפטרו מידי כרימתן:

גילוי

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

(א) כריתות כו. (ב) ערכין טו. (ג) ש"ש ופסוקי טו. (ד) ע"ש כריתות כו. (ה) ע"ש, (ו) נבטות טו. וכריתות כו. (ז) אלא לאשתריוי בקדשים אכל מלך בקהל דהא בעמלא וכן נחמיס דהא ד"ה על ו' דברים וכו' אין לו מוכן. שוב מלאכי כ"ג ש"ש שכתב בספיקו דכריתות מפי עממי ומפי עדות דל"ל הכא כמו דלמיאם בכריתות ומלת בקהל דהא שעות הוא עב"ל ואלוה מירוש דמוס' דהא ד"ה על ו' דברים וכו' וינראה לרבינן וכו' וכו' וינראה ע"כ נלשטם לאשתריוי בקהל שני פעמים ונלן ספק דלרבינן מקוין וי"ל גם נחמיס' על כן לאשתריוי בקדשים, (ז) מיר יע. כה. מעות יא. ב"ק אל: דברים י. (ח) בתמורה לה. וכינור טע. (ט) וכו'.

אי נמי בכך דלאו בני גלות. הרבה שניין במסכת מסות (פ"ב) כגון שהרגו דרך עלייה או מי שיגלה אכן מתחת ידו והוליא הלה ראשו וקבלה: **מה חלק.** בטומאת מקדש משאר טומאות: **דמייתו עולה ויורד.** ושאר שגגת עזירה בקרבן קצוע: **דמייתו שיערה ולא כשבה.** ובשאר כריתות או כשבה או שיערה: **חלק להקל קאמרין.** האי מה מנינו שחלק חילוק שהוא להקל מיצעי לן לאשכוחי דומיא דשעיר הפנימי דקולה הוא שימיד מתכפר בקרבן זכור שלא חקר בו ממוין משלו: **והאי חלוק להחמיר.** אשם לא ימלא שיערה אלא נדמיים קריים יציאנה בעל כרחו: **ואימא יולדת.** עבר עליה יום הכפורים אוכלת בקדשים בלא קרבן: **ולא לכל טומאס.** וקרבת יולדת אינו צא לכפרה אלא לטערה מטומאתה לאכול בקדשים: **ולרבי שמעון דפלת דר' ר' יולדת צפקא המפלה (דף טו. א):** **יולדת חוטאת היא.** שכתובת ליל נשבעת שלא תזקק לבעלה: **מקומה הוא מוכרע.** ואיבו לא ר' ר' להך דרשה דחלק: **מה חלק דמייתו לפרים** לא קרסין וכן זה להקל שהפריס אינן קריסין ולצד הקרבן כל באין ו' ימים לפני הקרבן והכי גרסינן אימא מזורע. וחלק ידידי לא מילטרין לפרושה דהא פריש גבי קושא דיוולדת ומאי חילוק דמייתא בעולה ויורד והיא גופה אחת במזורע: **ו' דברים.** מפרש במסכת ערכין צפרק יש צערין. אלמא על חטאת אמי קרבן דליה: **הסס מנגיעה איכפר ליה.** צבער נגעו מתכפר לו העון: **ואימא זיור טמא.** דכתיב (במדבר ו) וזיור שמיני יביא שתי תורים: **ולא לכל טומאס.** וכו' מייתי מיר קרבן למיתל עליה נזירות טהרה מייתי דכתי' (שם) והזיר לה' את ימי מרו והימים הראשונים יפלו וזורת הכתוב הוא דלא מיילא נזירות עד דמייתי קרבן: דרבי אלעזר הקפר במסכת תענית (דף טו. א): **חוטא הוא.** שזיער עממו מן היין: **כי היכי דעביד לפני ולפניו.** דמפרש לעיל במנינא אחת למעלה ו' למני' מדס הפר וכן מדס השעיר ואתא האי וכפר על הקדש לאתויי היכל שיעשה כמו על הפרכות במחוך: **ניייה פר ושעיר אחריני קמ"ל.** וכפר מהווא גופיה והדר כתיב וכן יעשה לפרושי מנה היא כפרה שהכתוב מנהו עליו שיהא ככל אשר עשה לפניו: **מיניה משמע.** ואיחרת ליה וכפר על הקדש לרשה: **ה"ג מאי ניבו יש בה ידיעה כו' ולא גרסינן טומאה במקדש**

מאי ניבו. והכי פירושא קמי מה פשעים שאינן בני קרבן אף חטאים ומאי ניבו טומאה דממעטי מהאי קרא הויה דנת קרבן ואיזו זו שיש בה ידיעה בתחלה וידעה בסוף: **האי בר קרבן.** עולה ויורד הוא ולמה לי למימר דלא ניכפר האי שיער עלה: **סמוך לשקיעת החמה.** עבר יום הכפורים ולא היה שהות להביא קרבנו: **ניתלי** והשעיר אינו צא לכפר אלא על הטומאה ויש לומר כיון שעל ידי הטומאה צא לו שזיער עממו מן היין פעם שניה כדלמחר בניור (דף ג. ע"ש) ששנה חטא קריתין ציה וכפר מטומאתו ודוקא לרבי אלעזר הקפר אכל לרבנן אפילו נטמא צמויד הקרבן אינו צא על החטא דהא אפילו נטמא צאונס דלאו חוטא הוא לרבנן מביא קרבן ומאשר חטא על הנפש הוא לרבנן לשון חסרון כמו (מלכים א) והייתי אני וצני שלמה חטאים וכמו (שופטים כ) אל השערה ולא יחטאיו ולכל חטאתם יניח לפרושי הכא על דרשינן קרבן דמייתא דרשינן חממה. ואס מאמר הא נמי ילף משעיר המשחלם דכדידיה נמי דרשינן חטאים דומיא דמשעיר יש לומר דלא דרשינן ציה דומיא דפשעים אלא לענין אס גודע לו מצעוד יום שראוי להביא קרבן אכל סמוך לשקיעת החמה לא חשיב בר קרבן להכי איחר בשעיר הפנימי חטאים דומיא דפשעים דאפי' חממיה ליה סמוך לשקיעה לא תלי: ומאי

גילוי עריות כו' אי במייד בר קש"א הוא. וזהנך לניכא קטלא אלא כרת לניכא לאוקומה דהא איכא למיפך בר מלקות הוא דכפרשית: **ואימא יולדת.** פירש הקוטורס יולדת שעבר עליה יום הכפורים תאכל בקדשים ואין צריכה להביא קרבן ואף על גב דלא שן לא אמי לכלל חטאת אפי' לחוש כיון דבטומאת מקדש וקדשו אמי לכלל חטאת דכפרשית לעיל ולא מקרי נמי פעמים בשנה הוואיל ופי' זמנה קצוע אלא פעם אחת בשנה אכל קשה דהא בר קרבן הוא ואין יכפר על בר קרבן וי"ל דהואיל וקרבן יולדת לא אמי לכפרה אלא להכשיר בקדשים אפי' זה בר קרבן אפילו לר' שמעון דלמך יולדת חוטאת היא מכל מקום עקרו אינו אלא להכשיר בקדשים אכל קשה מאי פריך דלי פריך שלא תטכרך להביא קרבן כלל הוה ליה לשנויי כדשמני גבי שעיר המשחלם צפרק צמרא דכריתות (דף טו. ב) דיוולדת כי קמייתו קרבן לאשתריוי בקדשים ואזיור נמי משני דלא מייתי אלא כרי למיתל עליה נזירות טהרה לכך נראה לרבינו תס דהכא מספק יולדת פריך כגון ספק אס נפל הפילה אס רוח הפילה ולא החזקה עזרה דלי החזקה צמר רובא אולינא כדמוכס צפרק המפלת (גדה דף טו. א) או לא הרגישה שהפילה דלאו צמ קרבן היא וטע"ג דמייתא חטאת העוף על הספק כדלמרינן (סוף נדה דף עב. ע) לא חשיב בר קרבן מיד דהוה אחייבי אשמות תלוין דלא חשיבי בני קרבן צפרק צמרא לכריתות (דף טו. ב) כיון דאין צאין אלא על הספק ועוד דהא איכא עולת העוף שאין מביאין על הספק והשחא פריך הכא דיתלה לה השעיר עד לאחר יוה"כ שציבא חטאת העוף וכן כל הגי דבסמוך אכל צפרק צמרא לכריתות (דף טו. ב) פריך דלא מביא כלל דמשחא אמי שפיר דלא משני הכא כדמשני תס: **אמר קרא אב"ב חטאת.** וכו' קרבן יולדת נמי איקרי חטאת וי"ל דכתי' שחא על חטאת דומיא דפשעים ולא מלי לשנויי אמר קרא וכפר דיוולדת נמי כתיב וכפר והיינו שמתכפרה ומטהרה לאכול בקדשים: **ואימא מצורע.** ומאי חלק וכו'. ואס תאמר והא מייתי נמי אשם וי"ל דחטאת שלו מיהא חלק להקל: **על ו' דברים נגעים באין.** תימה והא לא מייתי בעלמא קרבן אהנך עזירות אלא כשהוא מזורע והיכי מסיק אדעתין דלחטאה קמייתי

ונראה לרבינן דס"ד דלחורויהו מייתי לכפרה ולאשתריוי בקהל ומשני דלאו לכפרה מייתי אלא לאשתריוי בקהל: **אימא נזיר טמא.** פירוש ולא ידע שנטמא ומאי חלק דמייתי תורין אע"ג דמייתי נמי אשם מכל מקום הקרבן שחיבו הכתוב לצד מאשם חלק להקל: **ולרבי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא הוא כו'. ואס תאמר והא לא איקרי חוטא אלא לפי שזיער עממו מן היין פעם שניה דלמחר בניור (דף ג. ע"ש) ששנה חטא קריתין ציה וכפר מטומאתו ודוקא לרבי אלעזר הקפר אכל לרבנן אפילו נטמא צמויד הקרבן אינו צא על החטא דהא אפילו נטמא צאונס דלאו חוטא הוא לרבנן מביא קרבן ומאשר חטא על הנפש הוא לרבנן לשון חסרון כמו (מלכים א) והייתי אני וצני שלמה חטאים וכמו (שופטים כ) אל השערה ולא יחטאיו ולכל חטאתם יניח לפרושי הכא על דרשינן קרבן דמייתא דרשינן חממה. ואס מאמר הא נמי ילף משעיר המשחלם דכדידיה נמי דרשינן חטאים דומיא דמשעיר יש לומר דלא דרשינן ציה דומיא דפשעים אלא לענין אס גודע לו מצעוד יום שראוי להביא קרבן אכל סמוך לשקיעת החמה לא חשיב בר קרבן להכי איחר בשעיר הפנימי חטאים דומיא דפשעים דאפי' חממיה ליה סמוך לשקיעה לא תלי: ומאי**

מאי היא חלוקת טומאת מקדש וקדשו ככל חייבי קרבן דאינו בעולה ויורד. ואימא ע"ז דחלוקת טומאת דהיא בשעירה. ורחינן אן חלק להקל קאמרין. וחלוקה דטומאת ע"ז להחמיר עליה היא. מפורשת בספרי. ואימא יולדת ואליבא דר' שמעון דאמר יולדת חוטאת היא. כי בשעה שבורעת יליד נשבעת שלא תזקק לבעלה. ורחינן ר' שמעון לטעמיה דאמר ממקומו הוא מוכרע. ואימא טומאת מצורע שהוא חוטא. דאמר ר' שמואל בר נחמני א"ר יוחנן על שבעה דברים נגעים באים. על לשון הרע. ועל שפיות דמים. ועל שבעת שוא. ועל גילוי עריות. ועל כסות הרות. וועל הגול. ועל צורת העין. על לשון הרע שנאמר מלשני בסתר רעהו אותו אצמית. ואין צמיתת אלא צערת דמחרג לצמיתות לחלוטין. ואמרין מצורע מוחלט. וו השמורה מפורשת בסוף כריתות. ואמר שאני נגעים דהתם כפר ליה נגעה. ואימא נזיר וכו' אלעזר הקפר דאמר במסכת תענית כי כל נזיר חוטא הוא. ושניין סבר לה כו'

מאי היא חלוקת טומאת מקדש וקדשו ככל חייבי קרבן דאינו בעולה ויורד. ואימא ע"ז דחלוקת טומאת דהיא בשעירה. ורחינן אן חלק להקל קאמרין. וחלוקה דטומאת ע"ז להחמיר עליה היא. מפורשת בספרי. ואימא יולדת ואליבא דר' שמעון דאמר יולדת חוטאת היא. כי בשעה שבורעת יליד נשבעת שלא תזקק לבעלה. ורחינן ר' שמעון לטעמיה דאמר ממקומו הוא מוכרע. ואימא טומאת מצורע שהוא חוטא. דאמר ר' שמואל בר נחמני א"ר יוחנן על שבעה דברים נגעים באים. על לשון הרע. ועל שפיות דמים. ועל שבעת שוא. ועל גילוי עריות. ועל כסות הרות. וועל הגול. ועל צורת העין. על לשון הרע שנאמר מלשני בסתר רעהו אותו אצמית. ואין צמיתת אלא צערת דמחרג לצמיתות לחלוטין. ואמרין מצורע מוחלט. וו השמורה מפורשת בסוף כריתות. ואמר שאני נגעים דהתם כפר ליה נגעה. ואימא נזיר וכו' אלעזר הקפר דאמר במסכת תענית כי כל נזיר חוטא הוא. ושניין סבר לה כו'